

این کشور را طی ۱۵ سال آینده، به ۷۵ تا ۸۰ درصد برساند. ساکنین جدید شهرها در محدوده «نواحی شهرآیین شده» تمرکز خواهند یافت که دلتای رودخانه‌های مرواریدویانگ تسه و محدوده شهرهای پکن و تیانجین از جمله این نواحی هستند. این راهبرد جدید، توزیع جغرافیایی جمعیت و فعالیت‌های اقتصادی را به میزان زیادی در چین تغییر خواهد داد. از جمله برآیندهای این راهبرد جدید، یکی احتمالاً شکل‌گیری یک «بخش مسکن دو-وجهی» خواهد بود. بخشی که در شهرهای رتبه سه و چهار، بارکود عمیقی مواجه می‌شود و بالعکس، مراکز شهری مناطق رتبه یک و دو، رشدی معقول در بازه زمانی طولانی‌تری را تجربه خواهد کرد. در چین شهرها بر اساس یک عرف قدیمی و به شکل غیررسمی، در چهار گروه رتبه‌بندی می‌شوند. شهرهای رتبه یک را چهار شهر مهم پکن، شانگهای، گوانگ‌ژو و شنژن تشکیل می‌دهند. لذا با وجود دخالت‌های مکرر دولت (و سرکوب‌های قیمتی و محدودیت‌های ملکی)، بخش مسکن کم‌کمان یکی از قوی‌ترین پیشران‌های رشد چین، بویژه در دوره‌های رکود خواهد بود. برای اجرای این محرک شهرنشینی جدید در برنامه چهاردهم، چین ناچار خواهد بود تا «سیستم ثبت‌گری خانوارها» یا همان «مقررات هوکو» را اصلاح کند. از میان ۶۰ درصد از جمعیتی که در نواحی شهری زندگی می‌کنند، یک چهارم هوکو شهری ندارند. «هوکو» پاسپورت داخلی کشور چین است که مردم را به دو دسته شهری و روستایی تقسیم می‌کند. این جواز در ابتدا با هدف جلوگیری از مهاجرت و هجوم فقرای روستایی به شهرها صادر شد اما در حال حاضر با کاهش فقر و نابرابری در چین، تبدیل به یک مشکل اساسی شده است. نداشتن هوکو به منزله عدم امکان اسکان خانواده است. لذا هر ساله قبیل از شروع سال نو، چین شاهد بزرگترین جمعیت مهاجر دنیا، یعنی کارگران شاغل در شهرهای بزرگ این کشور است که به سوی خانواده‌های خود بازمی‌گردند. تلاش‌های متعددی برای اصلاح این ثبت‌گری در گذشته صورت گرفته است، از جمله تلاشی که بعد از سومین مجمع عمومی از هجدهمین کنگره ملی در این زمینه به انجام رسید، اما همه آنها شکست خوردند. دلیل اصلی آن نیز تدروری زیاد سیاست‌های اصلاحی بود که مثلاً از همه شهرهای کوچک می‌خواستند تا بدون قید و شرط، به همه مهاجرین هوکو اعطا کنند. هوکو، طبیف وسیعی از حقوق رفاهی یک شهروند مهاجر چینی، از مجوز خرید ماشین تا حق داشتن فرزند تا جواز ثبت‌نام در دانشگاه را دربردارد.

کنار گذاشتن هوکو به معنای بازتوزیع بنیادی امور رفاهی و مجوزها است و بخش عمده‌ای از این هزینه‌ها بر دوش شهرهای پذیرنده مهاجرین خواهد بود و از همین رو است که این شهرها تا به حال به شدت با برنامه‌های اصلاح سیستم هوکو مخالفت کرده‌اند. رویکرد واقع‌بینانه‌تر (که در چهاردهمین برنامه پنج‌ساله به تصویب رسیده)، جایگزینی کارت اقامت با هوکو است که باعث انباشت تدریجی هزینه‌های رفاهی شهرها می‌شود. برای خلاص شدن از اثرات چشمگیر هوکو، لازم است که تأمین نیازهای رفاهی در تمامی شهرها به صورت یکسان انجام شود که این امر سومین ساحت جدید این برنامه است.

تدارک کالاهای عمومی به شکل مساوی

اگرچه نظام سیاسی چین متمرکز است، اما این کشور غیرمتمرکزترین نظام مالی جهان را دارد. در چین ۸۵ درصد هزینه‌های دولت در اختیار دولت‌های محلی قرار می‌گیرد و از این رو است که در حال حاضر چیزی تحت عنوان نظام تأمین اجتماعی یا برنامه‌های رفاهی ملی در این کشور وجود ندارد، بلکه نظام تأمین اجتماعی تکه‌تکه‌ای با کیفیت‌های مختلف بازنشستگی، بیمه‌ای و دیگر امور رفاهی در هر شهرستان وجود دارد که از یکدیگر کاملاً مستقل عمل می‌کنند و به همین دلیل، پراکندگی منطقه‌ای شدیدی در چین به لحاظ امور رفاهی و کالاهای عمومی را شکل داده‌اند. مدت‌ها است که سازمان‌های بازنشستگی شهرهای منطقه شمال شرقی چین دچار کسری شدید هستند، اما شهرهای ساحلی منطقه جنوب شرقی مازاد انباشته زیادی دارند. این پراکندگی شدید، پایداری نظام تأمین اجتماعی این کشور را تخریب و سد سدی در برابر جابه‌جایی نیروی کار چینی از منطقه‌ای به منطقه دیگر ایجاد کرده است. رقابت دائمی شدیدی برای کار و اقامت در شهرهای بهتر بین یک میلیارد و چهارصد میلیون انسان در این کشور وجود دارد. بازنندگان این رقابت توانفرسا، باید بین اقامت در شهرستان خود با کیفیت ضعیف رفاهی و مهاجرت به کشوری دیگر انتخابی سخت کنند. در حال حاضر در برنامه چهاردهم، مهم‌ترین هدف وزارت کار در چین یکسان‌سازی تدریجی نظام بازنشستگی در سراسر این کشور است. حق بیمه‌ها توسط دفاتر مالیاتی شهرستان‌های مختلف جمع‌آوری می‌شود و تعداد کمی از آنها دریافت منابع را به دولت مرکزی تفویض کرده‌اند. این برنامه در نظر دارد تا دولت مرکزی را بتدریج جایگزین دفاتر منطقه‌ای در دریافت حق بیمه‌ها

اگرچه نظام
سیاسی چین
متمرکز است،
اما این کشور
غیرمتمرکزترین
نظام مالی
جهان را
دارد. در چین
۸۵ درصد
هزینه‌های
دولت در اختیار
دولت‌های
محلی قرار
می‌گیرد و از
این رو است که
در حال حاضر
چیزی تحت
عنوان نظام
تأمین اجتماعی
یا برنامه‌های
رفاهی ملی در
این کشور وجود
ندارد